

Arrest

nr. 212 189 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van diens twee beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 september 2018.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Bij aangetekend schrijven van 17 mei 2018 werd door de Raad aan de verzoekende partijen de vraag gesteld of zij een synthesesmemorie wensten neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie niet in kennis hebben gesteld of zij al dan niet een synthesesmemorie wensten neer te leggen. De verzoekende partijen hebben hiertoe pas op 14 juni 2018 een aangetekende brief naar de Raad verzonden. De toelichting die de verzoekende partijen in deze brief verstrekken, aangaande de datum waarom zij het aangetekend schrijven van de 17 mei 2018 ontvingen, doet geen afbreuk aan het feit dat de kennisgeving, conform artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek, wordt geacht te hebben plaatsgevonden op de derde werkdag volgend op deze waarop de aangetekende brief van de Raad aan de postdiensten werd overhandigd en de bij de brief van 14 juni 2018 gevoegde stukken laten niet toe enige vorm van overmacht vast te stellen. Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, in casu derhalve het ontbreken van het vereiste belang vaststellen.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 september 2018 dienden de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 november 2018, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partijen uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 september 2018 opgenomen grond, stelt deze dat de brief van de Raad waarbij de verzoekende partijen worden uitgenodigd mee te delen of zij een synthesesmemorie wensen in te dienen had moeten worden verzonden naar het adres van hun toenmalige raadsman. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat de verzoekende partijen geen woonplaatskeuze in het raam van de procedure deden bij hun vroegere raadsman. Zij deden woonplaatskeuze op hun verblijfsadres.

Daarnaast moet worden geduid dat artikel 39/58, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle kennisgevingen, mededelingen en oproepingen door de griffie worden rechtsgeldig op de gekozen woonplaats gedaan.”

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun bewering dat de brief van de Raad van 17 mei 2018 waarin het verzoek is opgenomen om mee te delen of zij een synthesesmemorie wensten in te dienen naar een ander adres dan datgene dat zij opgaven als gekozen woonplaats diende te worden verstuurd.

Verder moet worden herhaald dat artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek voorzien in een vermoeden dat een aangetekende brief de derde werkdag volgend op de dag waarop deze aan de postdiensten wordt overhandigd ook wordt afgeleverd aan de bestemming. Dit vermoeden is weerlegbaar, doch de Raad merkt op dat de verzoekende partijen nalaten enig stuk aan te brengen dat toelaat effectief vast te stellen dat zij de aangetekende

brief van 17 mei 2018 van de Raad niet hebben ontvangen op de derde werkdag die volgt op de dag waarop deze brief aan de postdiensten werd overhandigd. In de mate dat de raadsvrouw van de verzoekende partijen verwijst naar de stukken die door de dominus litis bij brief van 14 juni 2018 werden overgemaakt moet worden verduidelijkt dat bij deze brief enkel kopies van twee brieven met bijgevoegde bevelen om het grondgebied te verlaten en documenten waaruit blijkt dat op 6 juni 2018 een ziekenhuisfactuur werd betaald werden gevoegd. Deze stukken laten op zich niet toe te concluderen dat de kennisgeving van het schrijven van de Raad van 17 mei 2018 op een latere datum dan deze die blijkens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in aanmerking moet worden genomen gebeurde en dat de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn dus niet op deze datum begon te lopen. De stelling van de dominus litis in zijn schrijven van 14 juni 2018 dat de postdiensten pas bereid waren om de aangetekende brief van 17 mei 2018 aan de verzoekende partijen te overhandigen nadat zij een ziekenhuisfactuur betaalden die was gericht aan de tweede verzoekende partij en zij zich op die wijze identificeerden wordt niet bewezen door het louter voorleggen van kopies van twee brieven met bijgevoegde bevelen om het grondgebied te verlaten, van een factuur, van een kasticket en van een poststortingsbewijs. Uit het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt daarenboven dat de verzoekende partijen beschikken over een "national ID card", een document waarop onder meer hun foto, naam en geboortedatum staan. Er wordt, ook ter terechtzitting waar de raadsvrouw van de verzoekende partijen wordt gewezen op het bestaan van deze identiteitskaarten, niet aannemelijk gemaakt dat de postdiensten deze documenten niet zouden aanvaarden als een identiteitsdocument dat kan worden aangewend om een aangetekende zending in ontvangst te nemen. Zoals reeds gesteld in de beschikking van 6 september 2018 wordt ook geen overmachtsituatie aangetoond.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsvrouw van de verzoekende partijen geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 6 september 2018 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK